

Κρίση και αυτοκριτική (μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιουνίου, 2012

Ο Μέγας Αθανάσιος λέγει: «Ενώ ο νους του ανθρώπου πλάσθηκε από τον Πανάγαθο Θεό για να βλέπει συνεχώς την ωραιότητα του Θεού και να φωτίζεται από τις θεϊκές λαμπρότητες, μετά την πτώση στράφηκε μ' εμπάθεια στη θέα της κτίσεως. Έτσι αντί οι άνθρωποι να έχουν προσηλωμένο το νου τους στον Θεό, προσκολλήθηκαν στα κτίσματα, προσκυνώντας τα ως Θεούς».

Πολλοί μας ρωτούν τί να πράξουν στην παρούσα κρίση. Ο Μ. Αθανάσιος συνοπτικά μας λέγει πώς φθάσαμε έως εδώ. Ο προφήτης Δαβίδ στους ωραιότατους ψαλμούς του επιμένει • «έκκλινον από κακού και ποιήσον αγαθόν». Η παρούσα ώρα δεν είναι για εύκολα και πρόχειρα λόγια. Δεν είναι καιρός για χάσιμο. Όπως ξαναγράψαμε η κρίση μας οδηγήσει σε αυτοκριτική. Η περισυλλογή σε ειλικρινή μετάνοια. Μέσα από το πικρό, να βγει γλυκό.

Ο τυφλός Γέροντας, Ρουμάνος ιερομόναχος Διονύσιος ο Κολιτσιώτης, έλεγε: «Ο Θεός, επειδή μας αγαπά, μας δίνει αυτά τα δώρα του. Γι' αυτό **και πρέπει να Του ευχαριστούμε κάθε φορά που μας δίνει κάποιο σταυρό**. Είναι ο σταυρός του Χριστού. Δόξα στον Κύριο!». Συνέχιζε: «Χρειάζεται η ελπίδα. Οι ποιμένες της Εκκλησίας πρέπει να δίνουν ελπίδα στον κόσμο, να λένε στους ανθρώπους ότι πρέπει κάθε στιγμή να καταφεύγουμε στον Θεό. Ο Θεός θα μας βοηθήσει σε όλα. Ναι, να είμαστε πιστοί, να μην είμαστε δίψυχοι...».

Ο επίσης μακαριστός Ρουμάνος ιερομόναχος Πετρώνιος Προδρομίτης έλεγε: «Η κακία παρασέρνει τον άνθρωπο σε πολλές κατευθύνσεις, τον αλλοιώνει, τον εκτρέπει σε άλλα μονοπάτια. Και τότε ο άνθρωπος βαρύνεται πνευματικά, κυριεύεται από το άγχος και γίνεται αιχμάλωτος από την άσχημη αυτή εσωτερική του κατάσταση... Οι πνευματικοί άνθρωποι και πολύς κόσμος σήμερα αρχίζουν να έχουν κάποιες πνευματικές αναζητήσεις και ανησυχίες. Και τότε, όταν ο άνθρωπος βιώνει τα πνευματικά αυτά πράγματα αισθάνεται καλά και εξωτερικά. Δεν αισθάνεται ερειπωμένα ψυχικά, αλλά έχει συναίσθηση του εαυτού του». Δεν είναι έτσι; Δεν τα λένουν καλά οι πατέρες;

Ο κοιμηθείς μοναχός Μάρκελλος Καρακαλληνός εντοπίζει το θέμα μας αρκετά καλά: «Σήμερα έχει φτωχύνει η ζωή μας, επειδή δεν μπορούμε να προσευχηθούμε. Δηλαδή δεν έχουμε επικοινωνία με τον Θεό. Αν δεν έχεις επικοινωνία με τον Θεό, έχεις επικοινωνία με τα κοσμικά. Με τα μέσα ενημερώσεως. Ενημερώνεσαι από αυτά, αποκόβεσαι όμως από τον Θεό. Γι' αυτό είμαστε φτωχοί πνευματικά. Έχει φτωχύνει ο κόσμος, διότι δεν ξέρει να προσεύχεται. Άμα δεν επικοινωνείς με τον Θεό-Πατέρα σου, τότε είσαι μέσα σου φτωχός, απaráκλητος. Θέλεις τις χαρές του κόσμου. Όποιος όμως έχει τη χαρά και την ειρήνη του Θεού μέσα του, δεν θέλει τίποτε». Είναι δύσκολο να κατανοηθεί αυτό; Δεν είναι πέρα για πέρα αληθινό; Η επικοινωνία με τον Θεό είναι η μεγαλύτερη φτώχεια.

Η μόνη πραγματική χαρά είναι η σύνδεση του ανθρώπου με τον Θεό. **Δεν λυπούμεθα γι' αυτή τη στέρηση παρά μόνο για τη μείωση του μηνιαίου μισθού.** Μόνο ο Χριστός δίνει την αληθινή χαρά. Όλες οι άλλες οι χαρές είναι μεσοβέζικες ψευτοχαρές, που προσπαθούν να πληρώσουν το εσωτερικό κενό. Με τον Χριστό οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων γίνονται πιο ανεκτικές, τα πάθη μισούνται, οι αρετές στολίζουν και ωραιοποιούν την ψυχή.

Για ν' απορρίψεις το κακό χρειάζεται θεία ενίσχυση, εσωτερική δύναμη και προσωπικός αγώνας. **Όσο απομακρύνεται κανείς από τον Θεό τόσο αγριεύει, θεριεύει, δένεται και λατρεύει την ύλη. Μερικές φορές δεν είναι αρεστή και η φωνή της συνειδήσεως και της ζητιέται να σωπάσει.** Ζει ο άνθρωπος μία κόλαση κι εντούτοις δεν θέλει να την αποτινάξει.

Νομίζει πως θ' απαλλαγεί μόνο με τα ψυχοφάρμακα και δεν εξομολογείται και παραδέχεται την ανομία του. Μέσα σε αυτή τη ζάλη φουντώνουν τα πάθη της κακίας, του θυμού, της ζήλειας, της εκδικήσεως και της διαφθοράς. **Μόνο ο Χριστός μπορεί να δώσει στην καρδιά του αληθινού πιστού υπομονή, ταπείνωση, χαρά, ειρήνη και αγάπη.**

Τότε κοιτά περισσότερο μέσα του και όχι γύρω του. Είναι αυστηρός με τον εαυτό του κι επεικής με τους άλλους. Αν ο άνθρωπος σήμερα φθάσει εκεί, τότε η κρίση του έκρινε και τον προβίβασε. Τον οδήγησε στην ωραία αυτοκριτική, στην αυτογνωσία, στην ετερογνωσία, με τη συμπάθεια του όποιου άλλου, με την πρόσληψη υγιούς

ταπεινού φρονήματος και πνεύματος απλότητας, λιτότητας κι εγκράτειας.

(ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "Πρωτάτο" αριθ. 126 - Πηγή ηλ. κειμένου: [Απαντα Ορθοδοξίας](#))